

Mod barskt og fugtigt Klima

Yder **Kneips Emulsion** den bedste Beskyttelse. Det er et enestående Styrkemiddel af hidtil ukendt Kraft og Virkning. **Kneips Emulsion** er uundværlig for alle svage og skrættede Personer, der ved Brug heraf hurtigt faar Appetit og Kræfter. Børn, der er tilbage i Udviklingen, retter sig paa forhavsende kort Tid. Vordende og dieglivende Modre styrker sig selv og Børnene. Gamle Mennesker forynges.

Fås paa Apoteket i FL. a Kr. 3.00. Ved Indsendelse af denne Annonce til Depotet, Vestergade 5 København K. vil De modtage en gratis Provetflaske.

Kneips Emulsion

Suðuroy:

- 1) P. M. Dam, kennari, Tvoroyri.
- 2) Niels P. Strøm, træsmiður, Vági.
- 3) J. H. Danbjørg, kennari, Porkeri.
- 4) Hans Hammer, Høve.
- 5) Rasmus Siirskjold, hovmeistari, Kvalbæ.

Stíllararnir koma í næsta blað.

Smátrellini starvast.

I opnum stríði hava vit einki at ræðast, tí mál okkara loysunarmanna er reint og óvinniligt. Men at verja seg fyri tí, ið verður bryggja og sent út í loynd av ringum fólki og er komið á flog, er fyri tað mesta ikki gjørligt.

Tað var longu aftaná síðsta val, at samvitskuharðir menn, sum ræddist loysunarmálið, loyptu út í orð, at vit ið hella val høvdu stemma við . . . samhandinum! Vit lótu hetta ganga um okkum við tað, at vit ikki stíllaðu upp tað ferðina, ennót tað væl kundi vera grund til at taka í nakkan á tí manni, sum hetta hevði spjælt út.

Nú er uppaftur ein onnur søga frammi . . . og her er so væl kymt uppundur, at hon longu hevur etið seg fyrst gjøgnum allar bygdir í Suðurstreymoy og síðani víðari . . . sum sigur, at eg havi tikið navn hjá H. A. Djurhuus kennara og sett tað upp á listan, uttan at hann visti av.

Nú er slík gerð ikki endiliga ólóglig, men týðiligt er heidan soðan selt fram til manninkan so væl fyri meg sum fyri H. A. Djurhuus og ikki minst til at skaða loysunarmálið undir hesum vali.

Sannleikin er, at H. A. Djurhuus á fundi hjá „Moti loysing“ sjálvr skrivandi uppdátturin, kladdina, til kandidatlistan soleiðis at eg var settur sum fyrri maður á listan og hann sjálvr sum seinni maður . . . og soleiðis kom originallistin at ljóða.

Kladdan við H. A. Djurhuusar handskrift er hjá mær, og hana skal hvør maður sleppa at síggja.

Sverri Patursson.

Fiskemarkedet.

«Føroya Fiskaútflutningsfelag» meddeler:

29.—12.—31.

Oporto: Tilførsel af færsk Klipfisk 100 Tons, af norsk 108, af newfoundlandsk 311. Markedet fast. — Kurs for Lst. (Esc. pr. 1 pd.): 11000.

Genua: Priser uforandret. Fra Frankrig »Donizette» 1 Tons.

30.—12.—31.

Barcelona: Beholdninger af alle Klipfiskesorter: 3900 Tons.

31.—12.—31.

Bilbao: Tilførsel af islandsk Klipfisk: 190 Tons. Beholdninger af færsk Klipfisk: 450 Tons, af islandsk 700. Priser uforandret. Sterling: 4075.

Løgtingsarbeiðið og løgtingsmál.

Av løgtingsmanni P. M. Dam.

(Endað).

Heimayrki.

Fyri ikki so langa tíð var heimayrki í Føroyum. tóting og annað, av stórum týðningi fyri landið. Henda tóting er at kalla burturfallin, kanska mest av tí, at tær vorur, sum tá vóru gjordar, ikki eru tíðarhóskandi. Eni broyting av sjálvum høvuðsvinnuvegunum hevði sjálvandi eisini sína stóru ávirkan. At so er vorðið er spell. Veturin er langdur og ofta strangur við drúgvum kvöldum. Tíðin er til at gera nógv.

Eitt arbeiði fyri at fáa heimayrki aftur á fótur hevur stóra virði fyri landið. Men sjálvandi má heimayrki standa upp aftur í nýggjum nútíðarhóskandi skili, soleiðis, at tær vorur, ið verða gjordar, kunna vera gangbarar í útlandinum eins og her heima.

Hettendingar og onnur fólk hava ein stóran og virðismiklan heimaindustri. Hjá Hettendingum kunnu vit læra nógv viðvíkandi einari endurnýggjan av okkara heimayrki.

Tað er sjálvandi ikki lættfært at fáa uppabeitt ein nýggjan heimaindustri. Fólk er vænt frá at arbeiða inni, heima, og tað veit heldur ikki hvat ið er at gera, hvussu ið arbeiðast skal.

Okkum tykist at hetta mál er so týðningarmikið bæði í virkisligan og moralskan hátt, at landið eigir at taka sær av hesum máli, fyrst og fremst við at veita studning til ungar menn og kvinnur til at fara út at seta seg inn í heimavirkis-arbeiði í øðrum londum fyri so at koma heim aftur at arbeiða og læra av sær.

Kol, leirur og steinur okkara.

Tað er hvørjum manni kunnugt, at í Føroyum finst hópur av kol og virðismiklum Teiri. Gróti trýtir ikki í øðrum londum eru stórarbeiðir í gongd í kol-, leir- og grótvirkjum.

Menn eru í óvissu um, annaðhvørt nakað kann gerast her. Vit halda, at vit ikki eiga at standa í óvissu viðvíkandi hesum málum. Okkum tykist, at tað er neyðturviligt at fáa konar menn til at kanna hosi máls til botns. Kann nakað gerast her, vit tað koma til at hava almiklan týðning fyri land okkara.

Javnaðarmenn reistu spurnin-

gin um kol- og leirvirki á tingi. Tingið vildi ikki hava við hetta mál at gera. Vit lótu so málið um ogn og brúksrættin til kol og leirandi í Suðuroy kannað gjøgnum uttanríkisministerið og konsulatini. Málið kom so undan kavi og pengasterkir menn eru nú komnir at fregna eftir, hvat ið er at gera her. Á Tingi var soleiðis í ár umsókn frá einum firma um at fáa loyvi at driva leir- og kolvirki í Suðuroy. Løgtingið gav sitt viðmælið. Vónandi kemur nakað burtur úr hjá hesum firma, so er tó nakað vundið við at málið varð reist av javnaðarmonnum.

Konserves og onnur gerð av okkara produktum.

Ein hópur av dósamati er í handlum okkara og verður sjálvandi nýttur her á landi. Vit hava fisk, síld kjót. Hesin dósamat átti at verja gjordur her heima. Tað hevði verið til frama fyri okkara »producerar» og arbeiðaraflokk. Og hví skuldu vit ikki eins og Norðmenn, Danir, Svíar og aðrir kunna útflutt dósamat? Sjálvandi átti tað at verði so. Her má broyfast. Málið má vera, at vit ikki bert gera okkara egna forbrúkar av dósamati, men eisini koma so langt, at vit flyta dósamat út av landinum. Vit javnaðarmenn eru ímóti tolli uppá neyðsynjarvörum. Kortini tóku vit ikki særstøðu viðvíkandi sjálvstýrsmanna uppskot um toll uppá »konservise». Grundin til tess var, at vit kunna hugsa okkum at vera við til at tolla innfördan dósamat, ífall vit sjálvir kunna gera hann. Altså ein verjutoll. Men tá einki lá frammi um, at tingið ella ein hvør annar vildi gera nakað fyri at dósamaturin varð gjordur her heima, greiddu vit ikki atkvøðu fyri tolli uppá »konservise».

Okkara vilji er at gera hitt ítarsta fyri at fáa eina virkan av »konservise» íslandi.

Landbúnaðurin.

Landbúnaðurin stendur ov aftalaga í Føroyum. Her krevjast stórtok.

Grundarlagi fyri framstigi, er at menn gerast konir og kunnuvirki við allar møguleikar innan fyri teirra arbeiðslendi. Henda kunnleika saknar okkara landbúnaður. Tí er fyrsta takid at fáa ein fyri land okkara hóskandi landbúnaðarhóskála.

Landbúnaðarskúlamálið hevur verið leingi til viðgerðar. Men einki er komið burtur úr. Sjálvstýrsmenn og sambandsmenn hava ikki kunna komið til settis.

Vit javnaðarmenn skóri tað yrir í ár og útarbeiðu lógaruppskot til ein landbúnaðarskúla. Hetta uppskotið varð viðtikið, og nú er at vóna, at málið vinnur somdir hjá Danastjórn, so vit fáa henda neyðturvandi landbúnaðarskúla.

Ein tannur fyri almenn mál og landbúnaðin eru eksprobatiónlógin og landbúnaðarlógir-

D. F. D. S.

„Sleipner“s Afgang fra København er udsat til 10. Jan.

nar. Hesar lógir mega broyfast so tær eru tíðarhóskandi og fremjandi fyri hitt almenna eins og fyri landbúnaðin. —

Uppskot hava verið á lögtingi um studning til jarðabrúkarar. Tað hevur best verið talan um mínni summir. Javnaðarmenn hava sett fram uppskot um at hækka studningin, men hava ikki fingið sjálvstýrsmenn og sambandsmenn við. Í ár er uppskot á tingi um at fáa statin til at veita jarðabrúkarum 30.000 kr. í studningi. 6000 kr. hevur tingið jáltað. Javnaðarmenn royndu at fáa 10.000, men tað fall sum sagt. Vit vóna at staturin gongur við hesum uppskoti. Tað vildi muna nakað. Traðarmenn og aðrir, ið arbeiða hagarjórð, ið gevur nógv arbeiði og lítið av sær at byrja við, orka ikki at leggja óvmikla tíð til jarðararbeiði; teir skulu jú liva samstundis. Fyri at teir kunna koma yvir tey fyrstu ringu árin, mega teir heimleiðis vera stýðjaðir av landinum, stýðjaðir í ein heilt annan mun enn, hvat ið hevur verið tilfelli higartil. —

At fáa jórð til dyrkingar er ofta torført hjá tí jarðaleisa manningum. Væl kunna fáast træðir av kongsgóðsinum. Men tað gongur ofta strílið. Fåa privatu jórð er at kalla ómøguligt, Hon er eisini ov dyr, um ein kundi fingið hana til keyps. —

Javnaðarmennu hava tí haft uppskot um at stóvna ein jarðagrunn, ið deils skuldi nýst til keyps av jórð og deils til stýðan av jarðabrúkinum. Líkaleiðis hava javnaðarmenn uppskot um at alt kongsgóði skal leggjast undir lögtingsinsvaldi. Men tað vilja sjálvstýrsmenn og sambandsmenn ikki. Teir greiddu ikki atkvøðu fyri hesum uppskoti; teir feldu tað. Logið at sjálvstýrsmenn ikki gjordu tað, teir ið siga seg at vilja veita landsins lunnendir aftir til Føroyar. Men har eru aðrar interessir.

Tað skuldu verið eyðsæð, at Føroyingur gingu við til at tingið fekk vald yvir kongsgóðsinum. Harvið fekk smáaðurin algongd til jórð, og kundi landið vundið annarleiðis meiri av jórðini, um henda skipan kom ílag. Um hetta mál eiga fiskimenn og arbeiðarar í hvussu er at samlast við javnaðar monnum, og tað so miki meira sum Danir hava boðið okkum inn-tokurnar av kongsgóðsinum.

Revahald og hald av øðrum alidjörum.

Onnur lond hava stórar inn-tokur av revahald og haldi av øðrum alidjörum.

Í ár var lógaruppskot viðtikið á tingi av javnaðarmonnum og sjálvstýrsmonnum um at geva loyvi til at halda alidjór sum rev, mink o. s. fr. Vónandi er at hugaðir menn leggja seg í

seðlarnar fyri at fáa stóna hald av hesum alidjörum. Í Noregi hava t. d. hópur av fiskimonn-um góða framhjá inntøku av hesum djörum. Føroya fiskimenn og arbeiðarar kunna sjálvandi eins og Norðmenn vinna pening í hesum fœri. Tingið eigir at stýða og fremja hetta mál.

Havnir og vegir.

Tað er tessverri soleiðis, at vit, hvat ið viðvíkuri havnum og vegum standa ógvluga aftalaga. Hesi mál eru reist alt ov seint. Var fyrr farið undir tey, vóru vit óivað nú komnir langt áleiðis, meðan sannleikin er, at vit bert hava sett spónin í.

Viðvíkandi vegmálum hava serliga Suðringar verið seinir. Er tað nakað skil í, at ein bygd sum Fámien enn liggur uttan vegsamband við aðrar bygdir. Tilíkt skil ella rættari óskil hoyrir miðöldini til.

At fáa eitt gott vegsamband bygdana millum er eitt livsbetingilsi fyri framtíðina. Her má gerast alt tað, ið gerast kann. Tað sama er tilfelli við havnum.

Í tilboðum frá misteriumum bjóast okkum havnir í Klaksvík og Vestmanna. Javnaðarmenn og hinir flokkarnir gingu við til hetta uppskotið. Javnaðarmenn og sambandsmenn bildu tó eisini fram kravið um, at staturin skuldi gera havnirnar í Høve, Sand og Haldarsvík. Sjálvstýrsmenn setti uppskot um at lögtingið sjálvt skuldi gera hesar havnirnar. Til tess skuldi tað fáa 200.000 kr., ið eisini skuldi nýtast til vegir. Javnaðarmenn vóru eisini við at søkja um hesar 200.000 kr. árliga— tí skuldi tað henda, at staturin ikki er fúsar at geva hesar fiskiskaphavnir, má lögtingið gera havnirnar, og lögtingið og landið kann ikki leggja hendur í favn og bóða eftir vegnum. Sjálvt um vit fáa teir bevilgaðu veginar gjordar, er tað ikki nógv mikið. Vegir sum Fámien-vegurin í leim ymssu oynum. Men vit hava ikki ráð at bjóða til einaferð aftaná, vit eru deyðir. Vit eru forsømdir, og tað for-sømda má innheimtast. Javnaðarmenn greiddu tí atkvøðu fyri bæði at fáa teir vanligu bevillingar frá statinum og so at gera nakað muðagott sjálvir. Tað er ikki óbljúgt at krevja í hesum sambandi, og tað er skylda okkara at gera alt tað, ið vit eru mentir sjálvir. —

Landshandilsmálið.

Tað er ein »kendsgerningur», at vit árliga missa í hundraðir av tíðind krónum við smáhandli av vörum, ið annars kundi verið tiknar í stórum farmum. Hertil kemur, at tær sum oftast eru heftar við tungum ábyrgdum frá seljarunum við tað, at keyparin er býndin.